

**TUẦN 2 – 12-17/05/2025**

**Thi Thiên 121: ĐÁNG CHRIST – NỀN TẢNG BẢO VỆ**

Một tuần đã trôi qua, và giống như những người hành hương trên đường trở về Giê-ru-sa-lem, chúng ta cũng gần ngày gặp nhau tại Hội Đồng 50 hơn. Và để chuẩn bị tấm lòng hầu cho chúng ta có thể kinh nghiệm trọn vẹn niềm vui Chúa ban cho chúng ta trong hành trình thuộc linh cũng như tại Hội Đồng 50, tuần này chúng ta suy gẫm Thi Thiên 121.

Thi Thiên 121 được gọi là Thi Thiên của Những Người Hành Hương hay Thi Thiên của Lữ Khách, là Thi Thiên rất quen thuộc và được nhiều con dân Chúa trải qua các thời đại yêu mến.

Thi Thiên 121 có thể được những người Y-sơ-ra-ên hát lên khi họ trải qua hành trình đầy khó khăn và cực nhọc khi phải vượt qua những quãng đường cheo leo, đồi núi chập chùng để trở về Đất Hứa từ Ba-by-lôn. Tuy nhiên, nhiều người cho rằng đây là Thi Thiên mà đoàn người hành hương đã đối đáp cùng nhau khi họ lên Đền Thờ Giê-ru-sa-lem vào các dịp Lễ hàng năm. Có thể Chúa Giê-xu cùng với Giô-sép, Ma-ri và các em Ngai đã hát Thi Thiên này khi họ trên đường từ Na-xa-rét đến Giê-ru-sa-lem dự Lễ.

Thi Thiên 121 có hai giọng – câu 1-2 là giọng nói của một lữ khách, và từ câu 3-8 là một giọng nói khác, có thể là của một thầy tế lễ, hay cũng có thể là nhóm người đi cùng đã đối đáp.

Nếu như Thi Thiên 120 là tâm trạng của một người bị vây hãm bởi những hoàn cảnh đen tối thì Thi Thiên 121 mở đầu bằng sự xác nhận đức tin nơi Đức Chúa Trời.

**XÁC QUYẾT ĐỨC TIN** (câu 1-2<sup>a</sup>). Vào thời bấy giờ, con đường hành hương trở về Giê-ru-sa-lem khó khăn hơn chuyến đi dự Hội Đồng sắp tới của chúng ta nhiều lần. Người hành hương không có những con đường trải nhựa bằng phẳng, chỉ có những lối mòn băng ngang qua các thung lũng, dọc theo các con sông và qua các đồi núi. Những con đường sỏi đá gập ghềnh có thể làm cho bước chân của lữ khách bị “*xiêu tó*” (câu 3), rồi những cơn nắng gắt “*giọi người lúc ban ngày*” và cả những nguy hiểm vì thú dữ hay trộm cướp “*hại người trong ban đêm*” (câu 6).

Trong tất cả sự mệt mỏi và lo lắng đó, người hành hương nhìn thấy những ngọn núi ở Giê-ru-sa-lem từ xa xa và ông đã hát rằng: “*Tôi ngược mắt lên trên núi: Sự tiếp trợ tôi đến từ đâu?*” (câu 1). Có một số những giải nghĩa khác nhau về hình ảnh “*núi*” được đề cập đến tại đây. Có thể người hành hương đang nhìn thấy những nguy hiểm và khó khăn mà những ngọn “*núi*” đem đến cho ông trong hành trình về Đất Thánh. Cũng có thể ông đang nhìn thấy những ngọn núi, với “*các nơi cao*” của chúng, đã từng là trung tâm của tôn giáo Ca-na-an. “*Các nơi cao*” này được nhắc đến bảy mươi tám lần trong Cựu Ước, nơi mà người Do Thái đã không phá hủy chúng khi họ chiếm Ca-na-an và chính họ cũng thường thờ phượng các thần tượng ở đó (II Các Vua 16:4; Giê-rê-mi 3:23; 13:27; 17:2; 50:6; Ê-xê-chi-ên 18:6, 15; Ô-sê 4:11-13). “*Núi*” cũng có thể là

những ngọn núi bao quanh Giê-ru-sa-lem và cung cấp một hệ thống phòng thủ cho thành phố (Thi Thiên 125:1) và là biểu tượng của sự an ninh.

Tuy nhiên, cũng có thể hiểu rằng những ngọn núi bao quanh Giê-ru-sa-lem là hình ảnh của chính Giê-ru-sa-lem, nơi mà Đức Chúa Trời ngự trị giữa dân sự Ngài. Do đó, việc “*ngước mắt lên trên núi*” thật sự có nghĩa là nhìn lên Đức Chúa Trời. Lời giải thích này phù hợp với lời khẳng định tiếp theo của người hành hương này: “*sự tiếp trợ tôi đến từ Đức Giê-hô-va*” (câu 2<sup>a</sup>).

Cho dù những khó khăn mà người hành hương đang đối diện là gì, cho dù những người quanh ông đặt đức tin nơi thần tượng nào hay nơi ai hay ngay cả những đối tượng vật chất nào đi nữa thì người hành hương xác quyết đức tin của mình đặt nơi Đức Giê-hô-va, Đức Chúa Trời của giao ước với dân Ngài và là Đức Chúa Trời thành tín – “*sự tiếp trợ tôi*” không đến từ bất cứ ai hay bất cứ điều gì, nhưng “*đến từ Đức Giê-hô-va*”.

Nếu như trong Thi Thiên 120, bài ca đầu tiên trong các *Bài Ca Đi Lên Từng Bước*, người hành hương bắt đầu từ Mê-siéc và Kê-đà, hai biểu tượng cho thế giới vô tín, thì trong Thi Thiên 121 chúng ta thấy ông đang hướng mắt về phía thiên đàng, bày tỏ đức tin nơi Đức Chúa Trời.

**ĐỐI TƯỢNG ĐỨC TIN** (câu 2<sup>b</sup>-8). Vì sao người hành hương này có thể đặt đức tin nơi Đức Giê-hô-va? Vì Ngài “*là Đấng đã dựng nên trời và đất*” (câu 2<sup>b</sup>). Ngài là Đấng Sáng Tạo đã dựng nên những núi cao mà nhiều người xem là nơi trông cậy vững chắc của họ. Ngài là Đức Chúa Trời có thật, đầy quyền năng, và vượt cao trên những thần tượng gỗ đá mà người ta thờ lạy trên “*các nơi cao*” kia. Ngài là Đấng tể trị trên mọi sự và có quyền bảo vệ con dân Ngài khỏi những sự tàn hại trên đường đi hay trên những “*núi*” kia.

Danh xưng “*Đấng đã dựng nên trời và đất*” xuất hiện ba lần trong các *Bài Ca Đi Lên Từng Bước* (121:2; 124:8; 134:3). Rõ ràng việc có “*Đấng đã dựng nên trời và đất*” làm Người Hướng Dẫn và Bảo Vệ trong cuộc hành trình của một người có nghĩa là đó sẽ là một cuộc hành trình mà người hành hương sẽ đến đích bình an (Ê-sai 40:1-31).

Đức Chúa Trời mà chúng ta đang thờ phượng là ai? Câu trả lời này đóng vai trò quan trọng để chúng ta có thể kinh nghiệm sự bình an, vui thoả trong hành trình đời sống mỗi ngày. Phải chăng chúng ta đã nhiều lần bất an, lo lắng vì đã để cho hoàn cảnh khó khăn hay tiếng nói của xã hội làm nhỏ bé Đức Chúa Trời trong tâm trí chúng ta? Hãy luôn nhớ rằng Đức Chúa Trời của tác giả Thi Thiên 121, của những người lưu đày Y-sơ-ra-ên từ Ba-by-lôn trở về Giê-ru-sa-lem, của những người hành hương đến Giê-ru-sa-lem vẫn không thay đổi, vẫn luôn luôn là Đức Chúa Trời của chúng ta hôm nay và cho đến đời đời – là Đức Chúa Trời “*đã dựng nên trời và đất*”.

Tiếng nói thứ hai vang lên đối đáp lại lời xác quyết đức tin của người hành hương và cũng có thêm đức tin của ông khi nhấn mạnh rằng Đức Giê-hô-va không chỉ “*là Đấng đã dựng nên trời và đất*”, là Chúa của muôn loài vạn vật nhưng còn là Đức Chúa Trời gần gũi, yêu thương, chăm sóc mỗi con dân Ngài. Động từ “*gìn giữ*” được vang lên 6 lần trong các câu 3-8, và tên của Đấng Bảo Vệ – Đức Giê-hô-va, xuất hiện 5 lần. Một Đầy tớ Chúa nói rằng: “*Mối nguy hiểm thế nào chúng ta chưa rõ, nhưng sự bảo vệ của Đức Chúa Trời thì đã rõ và chắc chắn*”.

Thật tuyệt vời khi người hành hương được nhắc nhở rằng Đức Chúa Trời “*gìn giữ*” ông không lúc nào ngơi nghỉ. Đức Chúa Trời không rời mắt khỏi từng bước chân ông (câu 3-4). Đức

Chúa Trời bảo vệ ông khỏi những tai hoạ cả ngày lẫn đêm (câu 5-6). Đức Chúa Trời dẫn dắt và chăm sóc ông trong mỗi giây phút trong đời sống cho đến đời đời (câu 7-8).

Thật lạ lùng và chúng ta không thể hiểu nổi rằng “*Đấng đã dựng nên trời và đất*”, Đấng tạo ra muôn loài vạn vật lại là Đấng nghiêng tai lắng nghe lời cầu nguyện của dân sự Ngài và đáp lời họ (Thi Thiên 120:1), cũng là Đấng cúi xuống để nhận biết và đáp ứng nhu cầu của dân sự Ngài (Xuất Ê-díp-tô Ký 3:7-10). Ha-lê-lu-gia, ngợi khen Chúa!

Đức tin của người hành hương được xác lập không phải dựa trên hoàn cảnh thuận lợi mà dựa trên chính Đức Chúa Trời và những thuộc tính tốt lành của Ngài. Rõ ràng người hành hương vẫn phải đối diện với những nan đề và khó khăn, nhưng điều khiến ông ta vững tâm vì trong mọi hoàn cảnh thì Đức Giê-hô-va vẫn luôn bên cạnh để “*gìn giữ*” ông ngay cả những “*tai hoạ*” ông không hề nhận biết, và ngay cả trong những lúc ông không ý thức về sự bảo vệ của Ngài.

Kinh nghiệm của tác giả Thi Thiên 121, của người hành hương, của con dân Chúa trải qua các thời đại, cũng là kinh nghiệm của mỗi cá nhân, của Hội Thánh, của Giáo Hội trong suốt những năm tháng qua. Không thiếu những lúc chúng ta đã trải qua cuộc đời này với cảm giác dễ bị tổn thương: sụp đổ tài chính, bệnh tật đột ngột, các mối quan hệ đổ vỡ, suy sụp tinh thần, gia đình ly tán, Hội Thánh xáo trộn... Vào những lúc đó, một cách tự nhiên, có lẽ ai cũng trải qua kinh nghiệm của sự cô đơn, nhỏ bé, yếu đuối và không được bảo vệ. Nhưng rồi cũng chính vào lúc mà chúng ta không tìm thấy một tia hy vọng giữa đời này thì Đức Chúa Trời vẫn đang ở đó, vẫn dõi theo đời sống chúng ta cách không ngừng nghỉ, vẫn đỡ nâng, khích lệ, thêm sức, và cả bẻ trách, sửa trị để rồi ngày hôm nay chúng ta vẫn còn tiếp tục trên hành trình thuộc linh của mình, để rồi Giáo Hội có cơ hội vui mừng ngợi khen Đức Chúa Trời vì ơn lành của Ngài trong suốt 50 năm qua. Ha-lê-lu-gia, ngợi khen Chúa!

Nhiều người hồ nghi vẫn có thể hỏi rằng làm sao tôi biết chắc Đức Chúa Trời vẫn luôn yêu thương và gìn giữ đời sống tôi mỗi ngày? Câu trả lời được đã được thực hiện trên đồi gọi là Gô-gô-tha, nơi Chúa Giê-xu đã chịu chết, nơi Chúa Giê-xu đã chịu sỉ nhục, tổn thương, và cả sự lừa bịp của Đức Chúa Cha để gánh chịu sự phán xét mà chúng ta đáng phải nhận. Chúa Giê-xu đã chịu chết và sống lại để chúng ta có thể bước đi trong cuộc đời với sự nhận biết chắc chắn rằng chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời, Ngài luôn dõi theo chúng ta (Rô-ma 8:31-39), và “*Đấng đã khởi làm việc lành trong anh em, sẽ làm trọn hết cho đến ngày của Đức Chúa Giê-xu Christ*” (Phi-líp 1:6). Do đó, câu hỏi đúng không phải là: “*Đức Chúa Trời có luôn yêu thương và gìn giữ đời sống tôi mỗi ngày không?*”, mà là: “*Tôi có thật sự là con cái Đức Chúa Trời chưa? Tôi có kinh nghiệm sự tái sinh chưa? Tôi có đang thật sự tin cậy Đức Chúa Trời không? Hội Thánh và Giáo Hội có thật sự thờ phượng và đầu phục Đức Chúa Trời không?*”. Nguyên xin đức tin của chúng ta đặt trên chính Đức Chúa Trời mà thôi (II Ti-mô-thê 2:13).

**CẦU NGUYỆN.** Hãy nhớ lại sự gìn giữ của Đức Chúa Trời trên cá nhân, gia đình, Hội Thánh, Giáo Hội và dâng lời cảm tạ, cất tiếng vui mừng ngợi khen Ngài.

Hãy tái cam kết đức tin chúng ta như lời Thi Thiên 121:1-2.

Hãy cầu nguyện để Hội Đồng Giáo Hội 50 là nơi tôn cao Danh Chúa với lòng vui mừng và biết ơn Ngài cách sâu sắc.